

JESSICA TOWNSENDOVÁ

PRÁZDNICE

HON NA
MORRIGAN
CROWOVOU

PŘELOŽIL
VLADIMÍR MEDEK

Albatros

Prázdnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Jessica Townsendová

Prázdnice – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PRÁZDNICE

HON NA
MORRIGAN
CROWOVOU

JESSICA TOWNSEDOVÁ

PRÁZDNICE

HON NA
MORRIGAN
CROWOVOU

Přeložil Vladimír Medek

Albatros

Text copyright © Jessica Townsend, 2020

Illustrations copyright © Hannah Peck and Beatriz Castro, 2020

Translation © Vladimír Medek, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-00-07126-8

ISBN e-knihy 978-80-00-007130-5 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-007131-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-007129-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*Tuto knihu s láskou věnuji Jo Laurancové a její přítelkyni
paní Millerové, svérázné kabaretní divokachně.*

KAPITOLA PRVNÍ

JEDNOTKA 919

Zima Druhého roku

Na lesklých černých dveřích v dobře osvětlené šatně světélkoval maličký zlatý kroužek a v jeho středu bylo malé zářící *D*.

*Tak pojd' už, jako by říkalo pokaždé, když se rozsvítilo.
Pospěš si!*

Morrigan Crowová si zapnula poslední knoflíček na rukávech své naškrobené bílé košile, oblékla si černý plášť a pečlivě si připevnila na klopou svou zlatou jehlicí s *D*. Nakonec přitiskla špičku prstu na blikající kroužek, dveře se rozletěly, úplně jako kdyby otočila klíčem v zámku, a před ní byla liduprázdná vlaková zastávka.

Tyhle klidně, tiché chvílky měla z celého dne nejradši. Ráno přicházela na zastávku 919 povětšinou jako první. Ráda

aspoň na několik vteřin zavřela oči a naslouchala vzdálenému dunění vlaků v tunelech Divodráhy; jako když se mechaničtí draci probouzejí z drímot, připraveni převézt miliony lidí po celém Nikdyuši, po složité tapiserii kolejí ve velkoměstě.

Morrigan se usmála a zhluboka se nadechla.

Poslední den podzimního semestru.

Zvládla to.

To už začali přicházet i ostatní členové jejich jednotky, a klid a mír rázem vzaly za své, jak se rozlétklo zbývajících osm dveří podél celého nástupiště – od zdobných červených dveří Máhira Ibrahima na jedné straně až k malým, klenutým dveřím z nelakovaného dřeva na opačném konci, které patřily Anah Kahlové – a maličkou zastávku zaplnilo tlachání. Hawthorne Swift, Morriganin nejlepší kamarád, se dostavil ve svém typickém ranním stavu – celý nakřivo dík plné náruči náčiní pro jízdu na dracích, šedou košili měl špatně zapnutou, neučesané hnědé kučery mu trčely do všech stran a v modrých očích mu jiskřila nějaká neplecha, kterou si právě vymyslel nebo provedl (Morrigan raději nechtěla vědět, co z toho je pravda). Archan Tate – vždycky bezvadně oblečený a s příkladnými způsoby – si od něj beze slova vzal polovinu té rozkymácené hromady a nenápadně ho upozornil na špatně zapnutou košili.

Jako poslední toho rána dorazila Cadence Blackburnová. Měla nazbyt jen vteřiny – tlustý černý cop se jí houpal na zádech a dlouhýma hnědýma nohama dělala co nejdelší kroky – a stihla to právě ve chvíli, kdy na dohled přisupěl jediný, mírně otlučený železniční vůz a vyfukoval obláčky bílé páry.

Na boku měl namalovaný známý symbol *D* a číslo 919, a ze dveří napůl visela ven jejich průvodčí, slečna Cheeryová.

Byl to Vlak domů, dopravní prostředek a druhý domov výhradně pro ně, Jednotku 919 Divinské společnosti. Uvnitř byly sedací polštáře, proleželá stará pohovka, hromady polštářů, kamna na dřevo, ve kterých se v zimě vždycky topilo, a keramická dóza na sušenky ve tvaru ledního medvěda, jež byla jen zřídka prázdná. Pro Morrigan to bylo jedno z nejoblíbenějších a nejpříjemnějších míst na světě.

„Brýýýtro!“ zahalekala průvodčí s úsměvem od ucha k uchu a zamávala na ně hromádkou papírů. „Šťastný poslední den semestru, studenti!“

Role slečny Cheeryové jako oficiální „průvodčí“ Jednotky 919 byla podnětná – jednak zajišťovala dopravu, jednak jim sloužila jako poradce. Jejím úkolem bylo uhlazovat jim cestu během prvních pěti let členství v nejvybranější a nejnáročnější organizaci v Nikdyši. Divinská společnost sestávala z výjimečných lidí s výjimečným nadáním, většina jich však byla příliš pohroužená do svého vlastního výjimečného úsilí, než aby věnovala valnou pozornost nejmladším přírůstkům Společnosti. Bez své průvodčí by jednotka 919 byla ztracená jako v divočině.

Z lidí, které Morrigan znala, byla slečna Cheeryová jediná, kdo dostal svému jménu: byla čiré sluníčko. Byla jako čisté plátno, ptáčí zpěv za soumraku, perfektně upečený toust. Měla oblečení v barvách duhy a dokonalé držení těla, sytě hnědou pleť a obrovský úsměv; a když světlo prozářilo okraje její aureoly kudrnatých černých vlasů,

musela Morrigan myslet na anděla... i když něco tak pitomého by samozřejmě nikdy nevyslovila nahlas.

Jako dospělý, kterého jim přidělili, to *jediné*, co nejspíš postrádala, bylo o trochu víc důstojnosti. Jednotce 919 se ovšem zamlouvala právě taková, jaká byla.

„Poslední den! Poslední den!“ prozpěvovala a na oslavu vystrčila nohy z vlaku, ještě než zastavil.

„Slečno Cheeryová, to NENÍ bezpečné!“ křikla na ni Anah rozhněvaně.

Slečna Cheeryová v odpověď zkroutila tvář, až vypadala komicky vyděšeně, a zamávala pažemi, jako kdyby měla vypadnout – a pak doopravdy vypadla na nástupiště, když vlak náhle zastavil.

„Jsem v pořádku!“ řekla, vyskočila na nohy a uklonila se jim.

Ostatní se smáli a tleskali jí, Anah však jednoho po druhém zpražila pohledem, zrůžověla ve tváři a světlé kadeře se jí dramaticky houपालy. „Ano, jistě, je to *náramná* legrace. Ale kdo jí zastaví krvácení, až spadne na koleje a přerazí si holeně? Vsadím se, že žádný z vás ani *netuší*, jak dát nohu do dlah.“

„Od toho tu máme tebe, Anah.“ Archan se na ni usmál a na bledých tvářích mu naskočily dolíčky; sehnul se, aby volnou rukou pomohl slečně Cheeryové posbírat rozházené papíry.

„Ano, *doktoro Kahllová*,“ dodala statná Thaddea Macleodová a žďuchla Anah do boku, až ji málem překotila. (Podle jejích měřítek to bylo vlídné štouchnutí, občas však zapomínala, jakou má sílu.)

Anah zkřivila tvář, když se napřímila, zdálo se však, že ji trochu obměkčilo, když jí Thaddea řekla „doktorko“.

„Slečno, co to...“ Archan hleděl na jeden z papírů a zmateně se zamračil. „To jsou nové rozvrhy?“

„Děkuji, Archi. Pomoz mi je rozdat, buď tak laskav,“ odpověděla průvodčí a zamávala na studenty, aby nastoupili. „No tak, všichni na palubu, nebo přijedeme pozdě. Francisi, postav na čaj. A ty, Lam, dej kolovat dózu se sušenkami.“

Když mu slečna Cheeryová dala jeho rozvrh, Hawthorne se na ni rozpačitě podíval. Byl poslední den semestru, a nové rozvrhy obvykle dostávali jen jednou týdně. „Dala jste nám je v pondělí, slečno. Vzpomínáte si?“

Dřepl si na sedací pytel, zatímco Morrigan se uvelebila na pohovce mezi Cadence a Lambeth a zkoumala svůj rozvrh. Pokud to mohla posoudit, byl stejný jako ten, který dostala na začátku týdne: V úterý cvičení v *Mrtváckých nářečích* a ve středu přednáška o *Pozorování pohybu planet*, po které následovala hodina ve špionážním křídle podlaží minus pět, nazvaná *Průprava informátorů a práce s nimi* (což byla Morriganina zatím nejoblíbenější hodina z celého týdne – ukázalo se, že špionáž jí docela jde).

„Ano, *jistě*, vzpomínám si. I přes pokročilý věk jednadvačeti let, Hawthorne, mi můj sešlý mozek ještě *dovolí* sáhnout do rozsáhlé zásobárny v paměti, do vzdálené minulosti před celými čtyřmi dny.“ Usmála se a povytáhla obočí. „Tohle jsou *nové* rozvrhy. Všimněte si, kde dnes byly upraveny.“

Morrigan přeskočila na páteční sloupec, a když postřehla rozdíl, zeptala se: „Co je to *Z & O*?“

„Já to mám taky,“ řekl Hawthorne. „Z & O, podlaží minus dva. Poslední hodina dne.“

Máhir zvedl ruku: „Já taky!“

Následovalo všeobecné mumlání a porovnávání rozvrhů, a studenti zjistili, že tutéž hodinu mají všichni. Jejich rozvrhy byly v převážné většině individuální, sestavované slečnou Cheeryovou tak, aby jim pomáhaly rozvíjet jedinečná nadání a vylepšovat jejich slabá místa – a od doby, kdy Jednotka 919 měla nějakou hodinu společně jako skupina, uplynulo už několik měsíců.

„Slečno, co znamená Z & O?“ zeptal se Francis Fitzwilliam poněkud ustaraně a vyvalil své hnědé oči. „Víš o tom tetička Hester? Říká, že musí schválit každou změnu v mém rozvrhu.“

Morrigan významně povytáhla obočí a podívala se na Hawthorna, a ten se na ni na oplátku zašklebil. Francisova rodina totiž byla už několik generací v Divinské společnosti, ještě ke všemu z obou stran – slavní Fitzwilliamové a obdivovaní Akinfenwové. Jeho patronkou – členkou Společnosti, která navrhla jeho přijetí, a tudíž jí záleželo na jeho vzdělávání – byla teta z otcovy strany, Hester Fitzwilliamová. Byla velice přísná a podle Morriganina mínění to byla pořádná kráva.

„A říká také, že nemám dělat nic, co by mohlo ohrozit můj olfaktorický nástroj,“ pokračoval Francis.

„Jakej OL faktor?“ podivila se Thaddea.

„Můj nos,“ objasnil Francis. „Cože? Nesmějte se – šéfkuchařův čich je jeho největší kapitál.“ Nervózně si zmáčkl

špičku svého světlehnědého a mírně pihovatého olfaktorického nástroje.

„O svůj frňák se bát nemusíš, Francisi,“ uklidnila ho slečna Cheeryová s tajuplným náznakem úsměvu. „Ale nemůžu vám nic říct.“

Devět dychtivých tváří na ni okamžitě pohlédlo. Vzбудila v nich zvědavost.

Hawthorne se posadil příměji. „Je to ... Zdolávání vrcholků a, ehm, něco s obzorem?“

„Není. Ale solidní odhad.“

„Zamaskování a odvrát!“ řekla Thaddea. Zkroutila si své dlouhé zrzavé vlasy do uzlu a vyhrnula si rukávy šedé košile, jako by se do toho chtěla okamžitě pustit. „Takže se budeme učit úhybné bojové techniky, že ano? *Konečně.*“

„Zpěváci a opera?“ soudil Máhir.

„Jú! Zajíčci a ovečky!“ Anah zatleskala a nadsakovala na svém polštáři. „Budeme si hrát se zajíčky a ovečkami?“

Slečna Cheeryová se tomu zasmála. „To je roztomilá představa, Anah, ale ne.“ Zvedla ruce, aby si zjedнала ticho. „A teď už prosím všichni přestaňte hádat. Mám pusku na zámeček. Představte si, že jsem nedobytná pokladna.“

Anah zklamaně svésila ramena a předala dózu se sušenkami Máhirovi.

„*Lef selah,*“ řekl, což znamenalo *děkuju ti* v džahalánštině, jednom z osmatřiceti jazyků, kterými hovořil jako rodilý mluvčí. V poslední době učil ostatní členy jednotky tomu, co považoval za „důležité ždibky“ svých oblíbených jazyků – převážně jak se zeptat, kudy mám jít, *prosím a děkuji*, nadávky

a sprostá slova. (Těch bylo víc než čeho jiného, připustila Morrigan, možná ovšem proto, že se na ně Hawthorne neustále vyptával.)

„*Hiš fa rahlim*,“ odpověděla mu Anah zasmušile a zakousla se do své sušenky.

Máhir se na ni podíval se směsí úžasu a pobavení, a Morrigan spadla brada.

„Co je?“ zeptala se Anah s ústy plnými vaječného krému.

„Že to nebylo ,není zač‘, jestli jsi chtěla říct to,“ odpověděl Máhir a neúspěšně se snažil nesmát.

„Přece *viš*, že mi jazyky nejdou,“ Anah mrzutě zamručela. „Co jsem to řekla?“

Máhir, Hawthorne a Thaddea pobaveně jednohlasně vykřikli sprostý překlad. Anah zrudla v obličejí, slečna Cheeryová se tvářila pohoršeně, a ostatní členové jednotky se po celý zbytek cesty do Divinské společnosti nepřestali hihňat.

Když přijeli na nádraží u Hrdonožkova domu, bylo dost krušné opustit útulné teplo Vlaku domů. Členové Jednotky 919 se stěsnali dohromady, aby čelili ledovému větru, zamávali slečně Cheeryové na rozloučenou a spěchali do pochybného útočiště Ufňukaného lesa.

Divispol – stoakrový kampus Divinské společnosti v samém srdci Nikdyuše – zachvátila zima dřív než město za jeho zdmi. Už několik týdnů tam vládla taková kosa, až mrzly nudle u nosu. Tajuplný jev „Divispolské počasí“

znamenal, že když v Nikdyuši mžilo, na pozemcích Společnosti lilo jako z konve a padaly kroupy.

Ať už bylo počasí mimo Divispol jakékoliv, uvnitř ho vždycky bylo doopravdy o trochu *víc*. Pokud v Nikdyuši byla mírná bouřka, obloha nad Divispolem byla černá a tak nabitá elektrínou, že se tam blýskalo jako na diskotéce, a chodit venku znamenalo riskovat, že se z vás stane hromosvod.

I dnes všichni cítili, že jsou na kost zmrzlí, bylo to však snesitelnější dík chabému zimnímu slunci, které se na chvíli ukázalo, a při pomýšlení, že hned jak skončí poslední hodina, odjedou z Divispolu vstříc dvěma týdnům, které si užijí v pohodě. Morrigan se už nemohla dočkat. O Vánocích nikde nebylo tak blaze jako v jejím domově, v hotelu Deucalion. Po celou zimu snila o vaječném koňaku, pečené huse a kořeněných čokoládových rumových kuličkách.

Aby nemusela myslet na ten mráz, Jednotka 919 strávila dlouhou cestu do Hrdonožkova domu stále výstřednějšími dohady, co může znamenat *Z & O*.

„Poslyšte – co takhle zrození a odumírání?“ Hawthorova tvář se při té myšlence rozzářila. „Možná že z nás udělají VŠEMOCNÉ BOHY.“

„Nebo zpívání a obkročák,“ navrhla Lam.

„Nebo zákusky a oplatky,“ přidal se Francis.

Při tomhle posledním nadějném návrhu všichni ztratili chuť dál vymýšlet, ale i během záchvatů smíchu Morrigan neuniklo, že ve chvíli, kdy je na lesní cestě předcházela skupina starších studentů, někdo sykl *Divomor*.

Už si na to zvykla, pokaždé to s ní však ještě trhlo. Uplynuly skoro dva měsíce od chvíle, kdy její tajemství prozradili celé Divinské společnosti. Když si někdy potřebovala dodat odvahy, připomněla si slova radní Quinnové: *Jistě, možná je Divomor, ale ode dneška je skutečně náš Divomor.*

Většina lidí v Divispolu měla tolik soudnosti a zdravého rozumu, že se řídila názorem Nejvyšší rady starších a přijala Morrigan jako vlastní, i když je nenadchlo pomyslení, že mezi sebou mají takovou „nebezpečnou osobu“. Ještě pořád se však našli tací, kteří využili každou příležitost, aby v ní vzbudili pocit, že je nežádoucí, ale na tom příliš nesešlo. Morrigan takové šuškáni a zlostné pohledy stále lhostejněji přehlížela, a vědomí, že její jednotka ji podporuje, jí velice pomáhalo. Během loňského roku se loajálnost Jednotky 919 ověřila až na dřevě. Bývaly chvíle, kdy Morrigan měla pocit, že bude vždycky stát mimo; teď však *věděla*, že někam patří.

Cadence to zašuškáni slyšela také. Nedala nic znát a křikla: „Kousni se radši do jazyka!“, a za okamžik se ozval bolestný výkřik a tlumené „*Au!*“, jak ji pachatel poslechl. Cadence se úkosem zaculila na Morrigan a ta jí to oplátila vděčným úsměvem. Nemohla si pomoci, ale cítila se *drobet* potěšená; kamarádit se s hypnotizérkou mělo své výhody.

„Já jsem to viděla, Cadence,“ řekla klidně Anah, která je dohnala. „Přece víš, že nemáme používat své grify na jiné studenty.“

Cadence zaúpěla a zakoulela očima. „A ty bys neměla být otravný fňukal, který od rána do večera každému vykládá, co má dělat, ale už je to tak.“

Anah se na ni nasupila: „Jestli to uděláš ještě jednou, řeknu to vaší ředitelce.“

Jak je předešla a dupala po pěšině před nimi, Cadence zamumlala kMorrigan: „Zamlouvala se mi víc, když si nemohla vzpomenout, kdo jsem.“

Pokud Anah doopravdy *hodlala* žalovat hrůzostrašné ředitelce školy Tajných umění, Morrigan si pomyslela, že se to hodí a aspoň jí rovnou vyšlape cestu. Ona sama se totiž snažila promluvit si s paní Murgatroydovou už celé týdny, zjišťovala však, že je to zhola nemožné. Pokaždé, když ji zahlédla v síních Hrdonožkova domu, jako by se okamžitě ztratila v zástupu, nebo co hůř, náhle se proměnila ve svůj protějšek ze školy Světských umění, nechutnou slečnu Dearbornovou. V poslední době se to dělo tak často, že Morrigan začala uvažovat, zda se jí paní Murgatroydová úmyslně nevyhýbá... nebo jestli se slečna Dearbornová nepokouší vměšovat.

Ještě zhruba před šesti týdny nosila Morrigan šedivou košili – byla studentkou Světských umění, stejně jako Hawthorne, Anah, Máhir, Arch, Francis a Thaddea. Škola Světských umění, vedená ředitelkou Dulcineou Dearbornovou, byla větší z obou vzdělávacích programů v Divinské společnosti a zahrnovala tři oddělení: praktické obory na podlaží minus tři, humanitní vědy na minus čtyři a okrajové disciplíny na podlaží minus pět.

Škola Tajných umění měla mnohem méně studentů, přesto však pro ni byla rovněž vyhrazená tři podzemní podlaží, hluboko pod pětipatrovou budovou Hrdonožkova domu z červených cihel, a přístup do nich měli jen studenti Tajných umění.

Vyznat se tam bylo daleko těžší než na spořádaných podlažích Světských umění. Nebyla rozdělena na tři oddělení, nýbrž na nespočetné lóže, ateliéry, kluby, laboratoře, přísně tajné minispolečnosti a stonásobně tajná společenství, věnovaná různým ezoterickým naukám – ze kterých žádné nepřiznávalo svou vlastní existenci, natož pak těch dalších. Ve škole Tajných umění bylo hrozně mnoho zamčených dveří a nezodpovězených otázek, za minulých šesti týdnů se však Morrigan naučila chodit prostě tam, kam ji rozvrh posílal, a nikam jinam – rozhodně ne na příklad do tajuplné chodby plné husté mlhy, která tam ještě včera nebyla. Takové zacházky zaručovaly, že přijdete pozdě na hodinu.

Slečna Dearbornová opravdu zuřila, když se dozvěděla, že paní Murgatroydová jí přetáhla Morrigan ze Světských umění do Tajných. Samozřejmě ne proto, že by vůči ní chovala jakékoliv vřelé city – právě naopak. Slečna Dearbornová si myslela, že Morrigan vůbec nepatří do Divinské společnosti, a nesmířila se s představou, že by se měla naučit cokoliv víc než absolutně nezbytné minimum. Morrigan si pomyslela, že na dálku sabotovat její vzdělání by té ledové, stříbrovlasé ředitelce bylo věru podobné.

„Ty jsi paranoidní,“ prohlásila Cadence, když jí to Morrigan později toho odpoledne řekla. Postávaly v chodbě na

podlaží minus sedm a čekaly na Lam, aby mohly jít na poslední hodinu semestru společně. „Ostatně, proč chceš mluvit s Murgatroydovou? Osobně se tomu snažím vyhnout.“

Morrigan věděla, že protivné paní Murgatroydové se snaží vyhnout *většina* lidí, a mají k tomu dobré důvody... nicméně jí dávala přednost před slečnou Dearbornovou.

„Podívej se na tohle.“ Vzdechla, vytáhla svůj rozvrh a ukázala jí na ranní soupis předmětů. „*Jak nahlížet do budoucna a hledat své příbuzné*. Včera to bylo *Jak navázat rozhovor s mrtvými*.“

„Přece jsi říkala, jak se ti ta hodina líbí! Máš ráda tyhle strašidelnosti!“

„To jsem měla,“ připustila Morrigan. „A pořád mám. Já jenom nevím, proč mi Murgatroydová pořád vypisuje všechna tahle nadpřirozená témata, když právě ona řekla, že bych měla studovat –“ odmlčela se a rozhlédla se kolem, aby se ujistila, že ji nikdo nezaslechne, a ztišila hlas – „Podlá umění.“

Cadence zrozpačitelá. Věděla o Podlých uměních tolik, co Morrigan, což znamená skoro nic.

Morrigan znala jen to, že Podlá umění jsou nástroje tak řečeného „vytříbeného Divomora“, a že se je musí naučit používat, pokud má kdy pochopit, co doopravdy znamená *být* Divomor. Pochytila několik malých útržků a na vlastní pěst je procvičovala. V celé říši však byla jediná další osoba, která náležitě zvládala Podlá umění... a byl to věru tísnivý pocit, mít něco tak důležitého společného právě s ním.

„Chci jenom říct... Já nejsem jasnovidka!“ pokračovala Morrigan. „Ani věštkyně, kouzelnice, čarodějka nebo...“

„Ano, já vím, jsi mocný Divomor. Otrí si slzy, kámoško,“ odpověděla klidně Cadence. Postřehla Lambeth, jak odchází ze své hodiny transcendentální meditace v transu jako vzdyc-ky, a zamávala na ni, aby si jí všimla.

Studentů Tajných umění nebylo tolik jako Světských, ale s učitelským sborem, absolventy, akademiky a výzkumníky, jakož i s návštěvníky z Královské čarodějné rady, Paranormální ligy a Sdružení nikdyušských lóží, bylo v síních Tajných umění obvykle rušno. Dnes se naplnily studenty vyšších i nižších ročníků oslavujícími konec semestru způsoby, které většina z nich měla přísně zakázáno používat jinde než ve škole Tajných umění. Jedině studenti oboru vytváření iluzí mohli provozovat své umění kdekoliv v Divispolu, poněvadž iluze – řečeno slovy paní Murgatroydové – byly „snůška nudných a neškodných kejklů“. (Morrigan si myslela, že se tím povolením darmo plýtvá, poněvadž studenti tvorby iluzí většinou jenom znechucují lidi tím, že v halách vytvářejí falešné vidiny psího lejna nebo pobíhajících kryš. Ani na Hawthorna, který si k smrti rád z lidí utahoval, jejich snažení neudělalo nejmenší dojem, a dal se slyšet, že se jim „zásadně nedostává představitosti“.)

Pokud však studenta nižšího ročníku přistihli, jak provozuje – ku příkladu – kouzla nebo čáry kdekoliv mimo podlaží školy Tajných umění, dozajista svého nápadu litoval. Oblíbené tresty paní Murgatroydové zahrnovaly třeba ustrížení rukávů u zimníku, oholení obočí nebo pověšení za

kotníky přes okraj lávky pro pěší nad nádražím u Hrdonožkova domu.

Naopak v síních Tajných umění neexistovalo nic nepřístupného.

To odpoledne hlouček studentů kouzelnictví uspořádal jakousi zvrácenou oslavu konce semestru: ukradli v Čarodějném křídle bednu neošitkových lahviček s elixíry, a teď je protřepávali, vyzývali jeden druhého, aby je vypili, a ječeli při výsledcích, ať už smíchy nebo bolestí. Jedna si spálila hrdlo, když celou minutu dýchala horkou páru z potrubí. Jinému studentovi popraskaly všechny vlasečnice v očních bulvách a další se hluboce a veřejně zamiloval do prvního neživého předmětu, na kterém spočinul pohledem – do hasicího přístroje.

„*Pospěš si, Lam, slyšíš?*“ zasupěla Cadence, když uviděla jejich kamarádku, jak se loudá několik metrů za nimi.

„Zastavte se,“ zvedla Lam ruku. Morrigan a Cadence zůstaly okamžitě stát, těsně než dorazily na křižovatku dvou dlouhých chodeb.

Lam byla schopná věstkyně s krátkým dosahem... což znamenalo, že viděla do budoucnosti, ovšem pouze té *bezprostřední* – několik okamžiků dopředu. Jednotka 919 už věděla, že pokud se řídí jejími varováními, často jim to pomůže předejít menším malérům jako zhmožděné prsty na nohou nebo rozlitý čaj. Někdy to ovšem zachraňovalo životy, jak Morrigan zjistila loni v předvečer Všech svatých, když rozluštila Laminy záhadné předpovědi a zavřela nezákonnou Přízračnou tržnici – právě včas, aby zachránila

Cadence a Lam, které hodlali prodat v dražbě tomu, kdo nabídne nejvíc.

Kdyby si to Morrigan nedomyslela, někdo by určitě zaplatil velké peníze, aby mohl Cadence ukrást její grif... ale osud Lam by byl mnohem, mnohem horší. Protože jejich kamarádka *Lambeth Amara* byla ve skutečnosti princezna Lamya Bethari Amati Ra, z královského rodu Ra, z Hedvábného kraje v Dálnévýchodním Šangu. Propašovali ji nezákonně ze Zimořské republiky do Svobodného státu, aby složila zkoušky do Divinské společnosti, právě tak jako Morrigan – na rozdíl od Morrigan však do toho byla Lamina rodina zasvěcená, a kdyby jednoho dne vyšlo najevo, že přestoupili nařízení vládnoucí Zimořské strany, mohli čelit popravčím. Nikdo v Republice dokonce neměl ani *vědět*, že Svobodný stát existuje.

Jednotka 919 se zapřísáhla, že Lamino tajemství zachová. Byli tu ovšem i jiní, kteří ho znali – samozřejmě její patron, slečna Cheeryová a radní, a také několik málo neřádných existencí, které unikly při zničení Přízračné tržnice a rozprchly se do noci.

V Jednotce 919 však vládl pocit, že pokud ono tajemství důkladně pohřbí mezi sebou a nebudou ho vyslovovat nahlas, dokážou tak Lam dokonale ochránit před každým, kdo by jí chtěl ublížit.

Cadence netrpělivě vzdychla a podívala se na hodinky. „Lam, už *opravdu* musíme –“

„Čekejte.“

ŠPLOUCH! Bzzzzz...

Morrigan a Cadence zděšeně hleděly, jak o kus dál po chodbě jeden z chlapců z oddělení kouzelnictví vystříkal celou protřepanou lahvičku s elixírem na kolemjdoucí studentku z vyššího ročníku. Starší dívku zaplavila sprška černé dehtovité tekutiny, která se ve styku s její pokožkou proměnila ve *včely*. Rozčilené, bzučící včely se na ni sesypaly, jako kdyby byla pokrytá pylem. Běžela chodbou, ječela a snažila se je odehnat, zatímco chlapci z oddělení kouzelnictví utíkali za ní a snažili se jí pomoci, napůl rozesmátí a napůl vyděšení.

Lam konečně spustila ruku.

„Tak už můžeme jít,“ řekla a prošla kolem Morrigan a Cadence s výmluvným výrazem *Já-jsem-vám-to-říkala*.

Morrigan ještě nikdy neměla hodinu na podlaží minus dva – i když sem chodila skoro denně, protože tu byly jídelny, kuchyně a zásobovací oddělení. Když dorazily Morrigan, Cadence a Lam, ostatní členové Jednotky 919 už čekali před třídou, kterou jim přidělili.

„Zločin a omelety,“ řekl Hawthorne, otočil se k ostatním a nataženou paží jim zabránil vejít. „To je můj konečný odhad. Hlásí se ještě někdo? Máte poslední šanci.“

„Hele, prostě *otevři dveře*,“ zachrčela Thaddea a protáhla se kolem něj.

Místnost byla malá – vydala tak za čtvrtinu normální učebny – a prázdná. Navíc tam byla úplná tma. Zatímco

ostatní členové jednotky ještě vcházeli dovnitř, Morrigan už tápala po stěně.

„Kde je vypínač?“ zeptala se.

„Au! To byla moje *noba*, Francisi, ty nemehlo.“

BUM. Dveře se za nimi zabouchly a skupina zmlkla.

„A kde máme učitele?“ zašeptala Anah a trochu se jí třásl hlas.

„Pst,“ řekla Lam klidně. „Dívejte se na zeď. Za chvíli to začne.“

KAPITOLA DRUHÁ

BEDLIVĚ ŘÍZENÝ SLED UDÁLOSTÍ

Uběhlo ještě několik tichých vteřin a potom zeď ožila barvitými obrazy, které se pohybovaly. Morrigan zamrkala, jak bylo náhle jasno.

Dívali se na film o noci, na kterou se velmi dobře pamatovala.

Před Divinskou společností stálo v řadě devět dětí. Křídla brány zakrývala obrovská, pečlivě vypracovaná tapiserie, sestávající ze skutečných květin, a zkroucené zelené šlahouny vinné révy tvořily slova:

Pojďte dál a připojte se k nám.

Členové Jednotky 919 ohromeně sledovali samy sebe před rokem a uvažovali, co ta nová podivnost má znamenat; aspoň většina z nich.

„Opravdu mám tak rozčepýřené vlasy?“ pošeptal Hawthorne Morrigan do ucha.

„Ano.“

„Bezva,“ přikývl Hawthorne.

„Co vlastně máme dělat?“ zeptala se ve filmu Thaddea. Filmová Morrigan se na ni úkosem podívala; vypadala menší a ustrašenější, než si tenkrát připadala.

A pak se v promítaném filmu stalo něco, z čeho Morrigan naskočila husí kůže, od ramen až po konečky prstů. Něco, nač se nepamatovala.

Cítila, jak jí Cadence stiskla zápěstí, když přišla blíž a zeptala se: „Co...je *tohle*?“

I kdyby Morrigan znala odpověď, v tu chvíli by ze sebe nedokázala vypravit ani slovo.

V předvečer prvního jarního dne stálo o půlnoci před branou Divispolu devět nic netušících členů Jednotky 919, vzrušených a naplněných nadějí, a bez dechu čekali, že začnou nový život jako členové nejvybranější nikdyušské organizace.

A celou tu dobu se za jejich zády plazily ze tmy celé tucty... Morrigan netušila, co to je. Soudila, že stvůry.

Byli to tvorové pokrytí tmavými šupinami, otlí a s mnoha končetinami; nebyli to tak úplně nečichové, sotva však byli lidští. Plazili se po zemi pomocí mohutných předních tlap a vláčeli za sebou dlouhé, svalnaté ocasy. Jejich překvapivě lidské obličejy byly hranaté a široké; oči měli stejně černé jako šupiny a leskly se jim jako brouci.

Morrigan něco takového nikdy v životě neviděla. Byli jako nezdařený pokus. Hadi, z kterých se téměř stali lidé...

nebo naopak. Ačkoli je viděla ve filmu, cítila bytostné, prvotní nutkání *utéci*. Stála však jako přimrzlá.

„To má být vtip?“ zeptala se Anah vysokým, třaslavým hlasem. „Má to být nějaký ošklivý vtip? Poněvadž *legrace* to opravdu není.“

Otočila se a rozběhla se ke dveřím, zjistila však, že jsou zamčené.

„To není žádná LEGRACE!“ vykřikla znovu.

Ostatní členové Jednotky 919 se bezděčně shlukli a s mrazivou hrůzou sledovali, jak se hadovitá stvoření plazí za jejich filmovými protějšky. Kdyby Morrigan tu noc sama neprožila, kdyby nevěděla, jak skončí, byla by přesvědčená, že za chvíli uvidí, jak ty stvůry napadnou ji i její kamarády a sežerou je.

Nic takového se pochopitelně nestalo. Okamžik předtím, než se tvorové připlížili až k nim, vynořily se ze tmy další postavy – tentokrát lidské, kouzelníci v černých divispolských pláštích – mávali hořícími větvemi a komíhali podivnými talismany, ze kterých vycházel kouř, až je bezhlučně zahnali zpátky mezi stíny.

Kupodivu – byť se to zdálo *nemožné* – tehdejší Jednotka 919 nic z toho nepostrehla. Dychtivě upírali oči na bránu, která se s hlasitým skřípáním otevřela a zvala je do tajného světa příležitostí a dobrodružství.

Všichni až na Lambeth, všimla náhle si Morrigan. Bedlivě si ji na filmovém záznamu prohlédla. Lam stála na úplném konci řady, upřeně hleděla zpátky do tmy a oči valila hrůzou.

„Celou dobu jsi nic neřekla,“ vytkla jí Morrigan šeptem, otočila se a podívala se na ni. Světlo z promítání jí ozářilo tvář. „Proč jsi nám to *nepověděla*?“

Lam se trochu zatřásla brada. „Já... prostě... připadalo mi to laskavější.“

Devět dětí dychtivě vkročilo na pozemky Divispolu; s výjimkou Lam nikdo nevěděl o nebezpečí za nimi.

Morrigan si ulehčeně oddechla; v chabě osvětlené učebně našla pohledem Hawthorna a Cadence, a oba se na ni upřeně dívali v němém ohromení. Teď když se brána za nimi zase zavřela a stvůry už nebylo vidět, měli pocit, že se do místnosti konečně vrátilo trochu vzduchu. Potom přes promítaný film promluvil hlas ze zesilovače a všichni ulekaně nadskočili.

„Tuším, že všichni přemítáte, proč tu jste.“

Morrigan ten pronikavý hlas znala. Byla to radní Quinnová.

Gregoria Quinnová byla členkou Nejvyšší rady starších, čili jednou ze tří nejtěnějších osob v Divinské společnosti. Nejvyšší radu volili všichni členové Divispolu na počátku každého věku, aby je vedla a řídila až do toho příštího. Morrigan chápala, proč radní Quinnovou do toho čestného postavení vybrali: byla sice drobná a křehká a velice, velice stará, ale byla úžasná. Další dva radní – Helix Wong a Alioth Saga – vzbuzovali téměř stejnou úctu, pomyslela si Morrigan. (Ale ne úplně.)

„Už mnoho let,“ rozléhal se kolem nich hlas radní Quinnové, „má Divinská společnost jediné poslání. Jediný jednotný,

tajný účel, vyjádřený dvěma odlišnými, ale stejně důležitými úkoly. Jelikož nám chybí vznešenější jméno, nazýváme ten účel Zadržování a Odvracení pozornosti.“

„Takže... žádné Zákusky a Oplatky,“ šeptl Hawthorne, a i když to bylo absurdní, Morrigan se musela chytit za pusku, aby potlačila pobavené zahihňání.

„Pst,“ ozvala se Cadence a šfouchla ji loktem do žeber, „Dívej se.“

Zatímco radní Quinnová hovořila, film pokračoval; líčil noc ustavení jejich Jednotky, která byla úplně jiná než ta, kterou prožili. Přesto však to byla *tatáž* noc.

Morrigan se pamatovala, že když pochodovali po příjezdové cestě k Hrdonožkovu domu, byla možná trochu nervózní, ale nebála se. Vzpomněla si, jak viděla členy Divinské společnosti v pláštích a se svícemi v rukou, usazené vysoko na mrtvých ohňových stromech, vroubících příjezdovou cestu, a pocit, že ji jejich přítomnost podivně utěšila. Vybalila si, jak si myslela, že to nejtěžší má za sebou. Že složila zkoušky, dostala se do Společnosti a od nynějška už bude všechno snazší.

Ovšemže se mylila. Ale teprve teď zjistila přesně, *jak velice*.

Postavy, které seskákaly ze stromů a šly za devíti novými studenty, vůbec nebyly členové Divinské společnosti. Dokonce to ani nebyli lidé... jen to dobře napodobovaly.

„U všech sedmi sfér, nač se to díváme?“ vydechl Arch.

Postavy jako by odložily svou neurčitou lidskou podobu a přešly do něčeho, co musela být jejich skutečná tvářnost:

obrovská supovitá stvoření, přihrblá a strašidelná, se žlutýma očima a velkými hákovitými pařáty.

Morrigan nebyla s to uvěřit, že ona i ostatní členové Jednotky mohli být tak nevšímaví.

„Pro všechno na světě, *utíkejte*,“ pošeptal Arch zcela zbytečně filmové Jednotce 919. Morrigan chápala, co ho k tomu přimělo. Také ona chtěla zacloumat svým někdejšíím já, donutit tu druhou Morrigan, aby se otočila a spatřila nebezpečí, které jí hrozí.

Protože nešlo jen o stvoření, která se plazila ze tmy a vysedávala na stromech. Bylo toho víc, daleko víc.

Byla přesvědčená – *všichni* byli přesvědčení – že nádhera a velkolepá podívaná při ustavení jejich Jednotky jsou míněny jako oslava jejich úspěchu.

Teď si uvědomila, že to nebyla oslava. Bylo to odvracení pozornosti. Série přesných, bedlivě řízených opatření k odlákání pozornosti, která měla navést jejich pohledy na přesně zvolené místo, aby tak nepostřehli všechno ostatní, co se děje kolem.

Pochodová kapela, která je doprovázela po cestě vzhůru k Hrdonožkovu domu, odvrátila jejich pozornost od supovitých stvoření velikosti člověka, která se houfovala za nimi.

Jiskřící, duhově zbarvené podloubí jim zatajilo skutečnost, že všechna okna v Hrdonožkově domě začala náhle krváčet – husté, prýstící čírky krve stékaly po cihlových stěnách jako v nějakém strašidelném příběhu.

Troubící slon pod mramorovým schodištěm upoutal jejich pozornost, právě když tým členů Divispolu odváděl

tisícíhlavou armádu pavouků, která skákala přes boty Jednotky 919.

Nikdo z nich nic nepostřehl.

A když s posvátnou úctou vzhledli a pozorovali, jak dracím ohněm vypalují na oblohu jejich devět jmen, unikla jim možná ta vůbec nejmimořádnější podívaná: skupina stromů na okraji Ufňukaného lesa vytáhla kořeny ze země a kráčela – pomalu, velice pomalu – k Hrdonožkovu domu, jako starověká stromová armáda prokletých.

Bylo děsivé to sledovat, přesto však... to bylo něco mimořádného. I přes všechnu hrůzu Morrigan nemohla než žasnout nad tím, že ona i ostatní dělali přesně to, co se od nich chtělo, aniž by měli *sebemenší tušení*, že právě to se od nich očekává. Dívali se právě tam, kam se dívat měli, a otáčeli se tam, kam se měli otočit, v přesně stanoveném okamžiku a na přesně stanovenou dobu. Jako kdyby sledovala sama sebe, jak dokonale předvádí balet, který nikdy nenacvičovala.

„Tohle udělal někdo zvrácený,“ mínil Máhir.

„Naopak,“ zavrtěla hlavou Morrigan. „Ať to byl, kdo chtěl, je to génius.“

„Složili jste svou pátou a poslední zkoušku – nejdůležitější ze všech, zkoušku vzájemné loajality – a vbrzku začnete svůj druhý rok jako členové Divinské společnosti,“ znovu se rozezněl hlas radní Quinnové, zatímco ve filmu studenti kráčeli po mramorových schodech za svými patrony. „Prokázali jste, že si zasloužíte naši důvěru, a tím jste si otevřeli dveře k hlubšímu poznání a větší odpovědnosti v našich řadách.“

Morrigan se ušklíbla. Pátou zkoušku složili před pouhými šesti týdny, a vzpomínka nani nesla nakyslou pachut'. Zkouška vzájemné loajality spočívala ve vydírání. Každý z nich obdržel nehorázný požadavek, který musel splnit, jinak anonymní vyděrač prozradí zbytku Společnosti, že Morrigan je Divomor – tajemství, které radní uložili Jednotce 919, že musí chránit, jinak je čeká celoživotní zákaz členství v Divispolu. Po celý rok to byl zdroj jejího největšího soužení, a pak se nejen ukázalo, že to byla zkouška... ale zkouška, kterou zosnovali sami radní.

Nejdábelštější na tom všem bylo – i teď musela skřípat zuby, když na to pomyslela – to, že musela prozradit, že je Divomor, aby sama složila zkoušku. Takže teď všichni ve Společnosti stejně znali pravdu.

Dobrá, pomyslela si trpce. „Hlavní je, že jsme prošli.

Ve filmu se za členy Jednotky 919 a jejich patrony zavřely dveře Hrdonožkova domu. Promítání se přerušilo a studenty znovu obklopila tma.

Panovačný hlas radní Quinnové zněl dál a zaplňoval místnost.

„První a nejdůležitější z oněch nových odpovědností je, abyste znali pravdu o našem milovaném městě a věděli, jaké je v něm vaše právoplatné místo.“

Morrigan cítila, jak ji pálí kůže vzadu na krku. Měla nutkání říci *Ne, děkuji vám. Pravdu o Nikdyuši bych raději neslyšela. Dnes ne.*

„Abyste porozuměli své budoucnosti v Divinské společnosti, musíte znát naši minulost,“ pokračovala radní.

„Společnost byla založena za velmi konkrétním účelem. Až do období přibližně před sto lety bylo naším jediným posláním podporovat práci devíti lidí. Oněch devět – převyšujících všechny ostatní – mělo své vlastní poslání: sloužit, chránit a zlepšovat životy občanů naší země.

To byli Divomorové. Devět lidských bytostí, jejichž nadání převyšovalo všechny ostatní, vybraní – jak se mnozí domnívali – samotnými divinskými božstvy, pradávnými bohy, kteří kdysi údajně bděli nad naší zemí. Ony schopnosti, jimiž byli obdařeni, spláceli Divomorové tím, že zasvětili celý život zdokonalování své dovednosti a používali své síly plně ve službě ostatním. A když vypršel čas, který jim byl vymezen, duch každého z oněch původních devíti Divomorů – aspoň se to říká – se znovuzrodil v někom jiném, kdo zaujal jeho místo a pod vedením a s podporou Divinské společnosti sloužil zemi. Tak to šlo celé věky, jedna generace střídala druhou, nikdy však nezapomínali, kdo jsou: lidští zástupci devíti božstev, kteří zde konají jejich práci.“

Byla to pravda? uvažovala Morrigan. Byla ona sama jen nejnovější verze jednoho z oněch původních Divomorů, který se znovuzrodil v těle Morrigan Crowové? Kopie pořízená z kopie nějaké kopie? Znělo to jako smyšlenka, jako fantastický údaj, jaký byste našli v mytologických spisech.

„Posléze však Společnost,“ pokračovala radní Quinnová, „zanedbala své poslání.“

Morrigan pocítila záblesk znepokojení. Dokonce i v tmě cítila osm párů očí, které se na ni upíraly.

„Lidé těch devět Divomorů začali uctívat, a dokonce je slepě *zbožňovali*. Připustili jsme, aby sami sebe považovali za božské, cítili se nadřazení obyčejným lidem, a někteří z nich začali být zkažení a bezohlední. Nebezpeční. Mocichtiví. Leckdo by rovnou řekl: zlí.

Nakonec jeden z nich usoudil, že přišel jeho čas. Lopotil se tedy, až potají vybudoval armádu netvorů, legii vlastních ohavných stvůr, a snažil se získat ostatní Divomory pro křížové tažení proti koruně.

Ovšemže neuspěl. Za své zločiny byl vypovězen ze země a stal se tím, koho známe jako posledního Divomora. Ezra Squall se pokusil dobýt a zotročit naše město. Nezapomněli jsme to, a nezapomeneme.“

Morrigan se dělalo špatně. Chtěla si zacpat uši a utéct pryč, zároveň však cítila neodolatelné nutkání dozvědět se víc.

„Nynějším účelem Divinské společnosti je chránit Nikdyuš – a celý Svobodný stát – před zkaženými a nebezpečnými výtvary někdejších Divomorů. Před chaosem, který tu ještě stále bují. Chaosem, který jsme do města sami vpustili, vinou své slabosti a toho, že jsme nezasáhli včas.

Musíme napravit své minulé chyby,“ zaburácel její netělný hlas. „Musíme zacelit staré rány, i když jizvy zůstanou.

„Chyťte se něčeho,“ vyzvala je Lam.

„Co jsi říkala?“ zeptala se Anah polekaně. „Co to říkala?“

Morrigan a Cadence se už přitiskly zády ke stěnám maličké místnosti, protože tam nebylo nic jiného, čeho by se mohly přidržet. Hawthorne je napodobil a Máhir, Arch a Thaddea rychle následovali.

Ozval se zvuk podobný přívalu vzduchu, po něm mechanické drhnutí a tupá rána, a naráz měli pocit, jako kdyby podlaha pod nimi zmizela. Anah a Francis, kteří Lamino varování neposlechli dost rychle, upadli a museli dolézt k okrajům učebny a vydrápat se zpátky nahoru.

Učebna se pohybovala. Padala ve tmě dolů, rychlostí, která naháněla strach.

„Co se to *děje*?“ vyjekla Anah.

„Mlč,“ okřikla ji Morrigan, protože radní Quinnová ještě stále klidně hovořila i přes lomez jejich pohybů, a ona nechtěla, aby jí uniklo jediné slovo.

Klesání náhle ustalo a učebna vyrazila dopředu jako vlak v tunelu; všechny je to přitom hodilo na zadní stěnu.

„V průběhu mnoha věků a díky neúnavné, pečlivé práci,“ pokračovala radní Quinnová, zatímco se učebna řítila vpřed, „se nám podařilo dostat pod kontrolu několik společenství nikdyušských netvorů. Dosáhli jsme toho kombinací čar a kouzel, hrubé síly, a v některých případech staré dobré diplomacie a vyjednávání. Provádíme to potají, abychom ochránili naše město před smrtícími a chaotickými silami, jež by odíraly a ničily lidi, kteří v něm žijí.“

Žuch. Učebna opět náhle zastavila, a všechny je to hodilo na pravou stěnu, jak změnila směr.

„Myslím, že budu zvracet,“ zachroptěl Hawthorne.

„To se OPOVAŽ!“ rozkřikla se na něj Cadence.

Hlas radní Quinnové dál vedl svou a nehleděl na drama v učebně. „Některé z hrozeb, jichž jste právě byli svědky, má Divinská společnost pod přísným dohledem. Například

Húry – ona ptákovitá stvoření, schopná měnit tvar a kohokoliv napodobit, která jste viděli sedět na stromech. Húrové kdysi představovali zákeřnou a velmi rozšířenou hrozbu životům obyvatel Nikdyše. Zabralo to víc než padesát let, ale teď už jejich počty – a jejich chování – lze zvládnout. Húrové jsou nejspíš náš největší úspěch.

O některých zrůdách, které jste viděli, není možné tvrdit, že je máme pod kontrolou, po dlouhých letech bedlivé diplomacie se však připojily k naší věci a Společnost je vnímá jako sílu prospěšnou ochraně Nikdyše a Svobodného státu. Například stromy z Ufňukaného lesa jsme pozvali jako hosty na ustavení vaší jednotky, a byly ochotné, ba dokonce dychtily podílet se na tom, co považujeme za důležitý prostředek výcviku našich nejnovějších členů.

A konečně, některé z nestvůr, které jste viděli v tom filmu, jsme prozkoumali, pokud jde o předvídatelnost jejich chování. Stvoření, která jste spatřili venku před branami Divispolu, se nazývají Skřelové. S těmi nevyjednáváme. Diplomacie na Skřely neplatí. Naštěstí jsou předvídatelní a je možné je ovládat nebo se jim vyhnout. Děláme, co je v našich silách. Noc ustavení vaší jednotky byl bedlivě řízený sled událostí, který vás měl vzdělávat a informovat, a doufáme, že napomohl, abyste pochopili, čeho jako organizace usilujeme dosáhnout.“

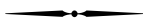
Během jejího dlouhého proslovu učebna ještě jednou změnila směr, pak podruhé a potřetí, a potom zase – ostře doleva, nahoru, znovu doleva, doprava a opět dolů. Měli pocit, že cestují celé míle stále větší rychlostí, nakonec však učebna zpomalila, až zůstala stát. Světla se opět rozsvítila.

Morrigan otevřela oči. Členové Jednotky 919 seděli na podlaze, zády opření o stěny, a snažili se popadnout dech. Nikdo nemluvil.

Dveře se otevřely a do učebny vešla radní Quinnová. Poněkud ji překvapilo, když je uviděla na podlaze.

„No tohle,“ řekla a ukázala na závěsná držadla na stropě, kterých si nikdo z nich nevšiml. Pak pohnula prstem, jako když se chce zahákovat. „Copak jste si nikdo nevzal s sebou paraple?“

Morrigan oči zase zavřela a v duchu zaprosila, aby její oběd zůstal tam, kde je.

Členové Jednotky 919, mírně potlučení a úplně zmatení, vyšli z maličké učebny a následovali radní Quinnovou po dlouhé, jasně osvětlené chodbě. Byla široká a dost velebná, vroubená portréty někdejších radních a plynovými lampami zasazenými v nástěnných konzolách, a připomněla Morrigan hotel Deucalion.

„Zadržování a Odvracení pozornosti jsou totéž, jako když se snažíte ucpat tisíce a tisíce maličkých dírek, kterými uniká nějaká tekutina, a máte na to pouhopouhých deset prstů,“ řekla jim radní Quinnová, jež se šourala rychleji, než by Morrigan myslela, že je vůbec schopná. „Je to nekonečná, nevděčná, špinavá, nebezpečná, neustále se opakující práce, ale je nám výsadou ji vykonávat. A teď tu výsadu získáváte i vy.“

Postupně se otočila na obě strany a dívala se na studenty, kteří capkali za ní.

„Vím, o čem teď uvažujete. O tomtěž, o čem uvažují studenti každý rok. Co to pro vás znamená? Dali jste se nevědomky naverbovat do armády bojující proti silám temnot a strávíte zbytek života zápolem se stvůrami noci?“

Což vůbec nebylo to, o čem Morrigan předtím uvažovala, ale teď ano.

„Ano, možná. Jestli vám právě o to jde. Jestli jste právě v tom dobří. Ale možná nebudete muset ta neřádstva nikdy znovu spatřit. Možná že váš osud, vaše celoživotní úloha v Divinské společnosti je přinášet světu světlo, ať už bude mít jakoukoliv podobu – hudbu nebo umění, nebo politiku, nebo schopnost uvařit opravdu vynikající bramborovou a pórkovou polévku –, které by vyvážilo temnotu a odvedlo od ní pozornost lidí. Které by uchránilo Nikdyuš, aby ho nepohltila.“

Na konci chodby, hned u dveří, zůstala radní Quinnová stát a otočila se čelem k Jednotce 919. Byla o několik palců menší než většina z nich, Morrigan však měla pocit, že na ni shlíží nějaký obr.

„Nevím, jakou úlohu bude kdo z vás studentů hrát v životní činnosti Divinské společnosti,“ pronesla potichu. „To záleží na vás.“

Dveře za ní se otevřely.

„Vítejte na Shromaždišti.“

KAPITOLA TŘETÍ

SHROMAŽDIŠTĚ

Bylo to tak trochu jako vstoupit do Trollossea. Až na to, že Shromaždiště bylo pod střešou, sál byl o dost temnější a menší a na sedadlech, uspořádaných na způsob manéže, neseděli uřvaní hulváti, kteří by křikem povzbuzovali trolly, aby prolili ještě víc krve a jeden druhému urazili hlavu, nýbrž přiměřeně způsobní členové Divinské společnosti.

„Týdenní shromáždění už začalo,“ zamumlala radní Quinnová a nasměrovala je ke skupině prázdných sedadel v úplně zadní části amfiteátru. „Jak můžete vidět, mladší jednotky obvykle sedí blíž ke středu, jelikož se ho však zúčastníte poprvé, můžete sedět tady vzadu a sledovat jednání.“

Nechala je, aby se usadili, a sama zamířila po schodišti dolů do středu kruhového prostoru, kde jí radní Elder Saga držel místo. Radní Wong stál na pódiu a řídil zasedání.

Několik starších členů Společnosti se otočilo a zvědavě civělo na Jednotku 919; možná jí to jen připadalo, zdálo se jí však, že jejich pohledy na ní setrvávají déle než na ostatních.

Cítila tíhu na ramenou. Proslov radní Quinnové se jí ještě rozléhal v hlavě, a naráz hlouběji chápala své postavení.

Teď pro ni bylo ještě víc nasnadě, proč cítila tolik tichého nepřátelství ze strany starších studentů, jakmile se dozvěděli, že je Divomor. Nešlo jen o to, že všichni v Nikdyuši věděli, že Divomorové jsou nebezpeční. Členové Společnosti věděli přesně, *jak* jsou nebezpeční. Věděli přesně, jak jsou chaotičtí a nespořádaní; věděli přesně, kolik jizev a nezhojených ran mohlo na měšťě zanechat jejich počínání – dokonce i před mnoha lety –, byť je pouhým okem nebylo vidět. Věděli to, protože to neřádstvo ještě pořád odklízeli.

Ale přesto, pomyslela si Morrigan, trochu se vsedě narovnála a setřásla ze sebe zasmušilost. Já jsem to neudělala. Pro všechno na světě, já jsem nenadělala bromadu zvrhlých hadů a supích lidí.

Vadilo jí, že ji spojují s Ezrou Squalem a každým jiným Divomore, který kdy žil. Nebyla už prokleté dítě, které se schovávalo ve druhém obývacím pokoji v rodovém sídle Crowových a psalo omluvné dopisy za zkaženou marmeládu a zlomené kyčle. Měla stejné právo být tady jako kdokoliv jiný.

Morrigan zvedla bradu, upřela oči na radního Wonga a nebrala na vědomí všechny ty zlovolné pohledy upírající se dozadu.

„... a Útvar pro zeměpisné anomálie dnes opět zastupuje Adriana Salterová, Jednotka 871,“ říkal právě radní Wong. „Paní Salterová, copak jste jediná, kdo v Zeměpisáři sleduje výkyvy – proč tu nikdy nevidím ostatní? Řekněte Milesovi, že ho tu příště budu čekat. Za Oddělení studia nečichů a pudového chování doktorka Valerie Bramblová...“

Představování zástupců jednotlivých institucí ještě chvíli pokračovalo a Morrigan usoudila, že si nestíhá zapamatovat všechny ty rozmanité organizace. Jak radní Wong vyvolával jejich jména, představitelé Poradního výboru pro nestandardní techniku a infrastrukturu, Sdružení architekturních anomálií a Goblejské knihovny postupně vstávali ze sedadel a pokynuli sálu, a odměnou jim byl krátký potlesk.

„... za Ligu výzkumníků,“ pokračoval radní Wong a Morrigan našpicovala uši, „kapitán Jupiter North, Jednotka 895...“

Jupiter je tady! Nezažila, že by její patron kdy navštívil Divispol, ledaže to mělo co dělat s ní. Posadila se zpříma a civěla přes řady hlav, až uviděla výraznou spoustu jasně zrzavých vlasů nad zářící tváří, napolo zakrytou vousy. Všimla si, že je oblečený se svým obvyklým smyslem pro teatrálnost: měl na sobě elegantní vestu a sytě růžové kalhoty, blankytně modrou košili s rukávy vyhrnutými až k loktům a pár nablýskaných, svítivě modrých polobotek.

Dokáže, aby si ho i z laciných sedadel všimli, pomyslela si a poprvé za to odpoledne se usmála.

Když Jupiter vstal a rozhlédl se kolem, aby poděkoval za mnohem nadšenější potlesk, než jakého se dostalo ostatním (a dokonce i několik vlčích hvízdnutí), přejížděl očima kruhovou místnost; Morrigan věděla, že hledá ji. Byla příliš rozpačitá, než aby na sebe upoutala pozornost v místnosti plné lidí, Hawthorne však takové zábrany neměl.

„Jupiter! Jsme tady nahoře!“ křikl a zamával oběma rukama nad hlavou.

Morrigan sklouzla na sedadle o několik palců dolů a vyhrbila ramena tak vysoko, že by mohla mít v podpaždí náušnice. Naštěstí v tom halasném aplausu nikdo Hawthorna neslyšel, a tak po něm rychle hmátla a za podolek košile ho stáhla na sedadlo.

„... a nakonec v zastoupení Odboru pro dohled nad zvířaty, Gavin Squires z Jednotky 899. Pane Squiresi, domnívám se, že byste si chtěl vzít slovo?“

„Děkuji vám, radní Wongu,“ zvolal Gavin Squires, vyskočil na pódium uprostřed sálu táhl za sebou malý vozík na kolečkách se zařízením. Byl to šlachovitý, energický muž, a tělo měl pokryté letitými jizvami. Jelikož v takový chladný den měl na sobě vestu bez rukávů a krátké kalhoty, Morrigan usoudila, že na ně musí být pyšný. „Tak dobrá, přátelé. Jak myslím, všichni víte, nastává nám zcela mimořádná chvíle roku...“

Mezi posluchači se ozvalo několik znalých zasténání, a někdo vskutku řekl „ne, to NE“.

Gavin se mazaně zašklebil a v očích mu zahrál pobavený úsměv. „To ano. To ANO, přátelé, kvapem se blíží *nejúžasnější* chvíle roku – onen výjimečný den, na který se všichni těšíme – dámy a pánové, víte to a jste už předem nadšení...“

Odmlčel se, jak něco kutil na svém zařízení, a za okamžik se už vzhůru do rozlehlého prostoru promítl obrovský a pohyblivý trojrozměrný obraz nejošklivějšího stvoření, jaké Morrigan v životě viděla. Cítila, jak se od něj štitivě odtáhla, a nebyla sama.

„... ano, správně, je to krátké, ale okouzlující plůdkové období NIKDYUŠSKÉ ŠUPINATÉ STOKOVÉ NESTVŮRY!“

Morrigan už o Nikdyušské šupinaté stokové nestvůře slyšela, ale nikdy ji neviděla, a po pravdě si nikdy nebyla jistá, zda skutečně existuje. Nad sebou spatřila podivného, žlutobílého hadovitého tvora s průsvitnými víčky, překrývajícími mléčně červené oči. Odulé břicho mu viselo skoro až na zem, měl šest nohou, podobných ještěřčím a zakončených dlouhými, ostrými drápy. Šupiny měl hrubé a skvrnité, místy ale chyběly a bylo vidět růžovou pokožku. Měl dlouhý, mohutný ocas, kterým výhrůžně švihal sem tam. Rozevřené čelisti odhalovaly tlamu, ve které bylo daleko víc ostrých zakřivených zubů, než by zdravý rozum nabádal, a rozeklaný, černavě modrý jazyk.

„Dobrá, tak dobrá,“ pokračoval Gavin a zvedl ruce, aby si zjednal ticho. „Všichni víte, jak to chodí. Při rozplozovacím období Šupinatých stokových nestvůr se do našeho kanalizačního systému dostane kdovíkolik set ohavných

nestvůrek s ohavnými jedovatými zoubky, a pokud nebudeme řídit populační přírůstek, bude Nikdyuš za pouhých několik měsíců zaplavený takovými obrovitými matičkami a tatíčky (ukázal na obraz), poněvadž ty milé malé mršky rostou zatraceně rychle.

Vím, že nikomu tahle práce nepřináší potěšení – mnoho z nás při každoročním čištění kanalizace utrpělo zranění, a trvá kolik dnů, než z vás ten puch vyvane, ale někdo se musí přihlásit a pomoci nám ty mršky pochytat, okroužkovat a přemístit je mimo město. V Odboru pro dohled nad zvířaty je nás šestnáct, a počítám, že budeme potřebovat ještě tucet pomocníků. Pokud nezískám dost dobrovolníků, někteří z vás by to mohli prostě dostat příkazem. Takže zdvihněte ruce, prosím: kdo je ochoten zbavit nikdyušské stoky jejich šupinaté pohromy?“

Několik málo studentů z vyšších ročníků zdráhavě zvedlo ruce, a hrstka starších členů také. Zato Thaddeina ruka vystřelila do vzduchu tak rychle, jako kdyby ji měla na motorek. Ostatní členové Jednotky 919 se na ni zděšeně podívali.

„Thaddeo, ty se *vážně* chceš potápět do těch stok a chytat houfy těch... těch tvorů?“ zašeptala Anah nevěřicně.

„Ty si *vážně* myslíš, že bych si dala ujít příležitost zápasit s Nikdyušskou šupinatou stokovou nestvůrou?“ šeptla na to Thaddea, která na svém sedadle téměř nadskakovala, aby ji Gavin uviděl.

„Dobrá, tak to máme osm udatných dobrovolníků, děkuji vám velice,“ řekl Gavin. „Vezmu si i Mitty Haywarda,

Susie-Lee Waltersovou a Phyllis Lightyearovou – a no, já vím, žes to dělala loni, kámoško, a proto tě chci zas. Pokud jsi nechtěla, abych si tě znovu vybral, neměla jsi poprvé odvést tak dobrou práci.“ Následovala salva smíchu, když Phyllis udělala na Gavina rukou neslušný posunek, ale ten ho přehlédl. „Ale! Tamhle vzadu máme ještě jednoho dobrovolníka... Jak se jmenuješ, mladá přítelkyně?“

Ta vyskočila ze sedadla. „Thaddea Neústupná z Macleodova klanu.“

Morrigan přeletěla pohledem z Hawthorna na Cadence a zase zpátky; snažila se nehihňat. *Thaddea cože z Macleodova klanu?*

„S hrdostí narozená a vychovaná nahoře na Vysočině, ve třetí sféře Svobodného státu,“ pokračovala Thaddea zvučným hlasem. „Dcera Mary Srdcelomné a Malcolma Vyrovnaného, vnučka Deirdre Smrtonošky, pravnučka Eileen Nevzdávejse, praprávnučka Ailsy Popudlivé, prapraprávnučka Betty Stačí-kopnout-jednou, PRApraprávnučka –“

„Dobrá, Thaddeo Neústupná z Macleodova klanu,“ přerušil ji Gavin, zdvihl ruku a zeširoka se usmál, „pokud tak toužíš riskovat své údy a celé dny páchnout jako výkaly, kdo jsem já, abych ti v tom bránil? Vítej v našem týmu.“

Následoval mírně otřesený potlesk určený Thaddei od starších jednotek, když se posadila, a všeobecný pocit úlevy, poněvadž všechna místa v akci byla obsazená a nikdo další se už nemusel hlásit.

„*Taková* podivínka,“ zamumlala Cadence a polovičatě ji popleskala.

„Ano, podivínka, která se *po nocích* vydává do *stok* a pro-
následuje *nestvůry*,“ zdůraznila Thaddea vítězoslavně, jako
by si právě vysloužila to královské zacházení. Cadence se
podívala na Morrigan a obě zmateně zakroutily hlavami.

Gavin ještě dal Týmu pro šupinatou stokovou nestvůru
pokyn, že se příštího dne sejdou a proberou svou strategii;
pak už přenechal slovo Holliday Wu z Odboru pro odvrá-
cení pozornosti širší veřejnosti.

Morrigan si nebyla jistá, zda už někdy měla důvod nebo
chuť použít slovo „skvostný“, ale ke slečně Wu se jiný vý-
raz nehodil. Měla ty nejvyšší a nejnablýskanější střevíčky,
jaké Morrigan kdy viděla, ohnivě rudou rtěnku a trojdílný
kostým lilkové barvy, šitý na míru. Měla vysoký, hladký
černý koňský ohon s vyholenou hlavou pod ním, a řadu
velkých diamantových peciček kolem vnějšího okraje levé-
ho ucha. Byla dokonce líp oblečená než Jupiter. Vypadala
skvostně.

„Takže Odbor nestandardní techniky zavře celý kanali-
zační systém v Nikdyuši, a *také* síť Divodráhy, a Odbor pro
dohled nad zvířaty bude lovit ty nechutné zmetky,“ ohlásila
bez úvodních šplechtů. „Gavin mě ujišťuje, že to zvládne
během dvou až tří hodin. Začne se za soumraku, protože to
je Nikdyušská hnusná kanálová tentononc nejčilejší a dá se
tudíž nejsnáze najít.“

Z toho nám vychází, že potřebujeme mohutnou akci na
odvrácení pozornosti pokrývající všechny okrsky; musí za-
městnat všechny ve městě, ve všední večer a v době doprav-
ní špičky, na tři hodiny, během kterých nebudou moci jet

vlakem ani spláchnout na záchodě. Což není malý požadavek, a poslední, oč bychom stáli, je, aby došlo k hromadné panice.“ Holliday založila do promítačky plán Nikdyuše, na několika místech označený velkými červenými X. „Navíc potřebujeme zajistit, aby se obyvatelstvo nezdržovalo konkrétně na těchto třinácti místech, která Odbor pro dohled nad zvířaty označil jako vysoce riziková – oblasti, kde se Nikdyušské hrůzostrašné blivny rozplozují nejvíc. Budeme muset odtamtud dostat co možná nejvíc lidí, včetně těch, kteří tam bydlí. Teď, jako obvykle –“

„Proč?“ křikla Morrigan, dřív, než si vůbec uvědomila, že otevřela ústa. Sál ztichl a všichni se otočili a dívali se na ni.

„Proč co?“ zeptala se Holliday a zmateně nakrčila obočí.

Morrigan pálila tvář. Ona otázka jí tanula utkvěle na mysli už od proslovu radní Quinnové k Jednotce 919. Nezamýšlela ji však doopravdy *vyslovit nahlas*. Její pohled přeletěl k Jupiterovi a viděla, že se na ni usmívá. Pak lehce, povzbudivě přikývl. Odkáslala si a posadila se zpříma.

„Proč... musíme odvádět pozornost lidí?“

V předních řadách se několik lidí zachechtalo, většina přítomných však vypadala jen rozpačitě. Holliday nicméně podezíravě přimhouřila oči.

„To si děláte legraci?“

„Ne!“ popřela to Morrigan spěšně. „Chci jenom říci... tedy... Proč nemohou lidé znát pravdu o Nikdyuši? Přece tu žijí. Nebylo by to... svým způsobem snazší? A možná bezpečnější? Kdyby to věděli, mohli by prostě zůstat v klidu a... předpokládám... neplést se pod nohy.“

Přikrčila se, když její otázku uvítal hromový smích. Mnoho starších členů Společnosti kroutilo hlavami.

Právě když si přála, aby do sálu vletěl nějaký velký dravý pták, zvedl ji ze sedadla a odnesl ji někam daleko, vztyčil se divobýk radní Saga a pohledem všechny umlčel. Sám o sobě už naháněl hrůzu, umocňovaly ji jeho obrovské rohy, široká zarostlá hrud' a děsivý způsob, jakým měl sklon dupat kopyty.

„To není nerozumná otázka,“ zaburácel svým hlubokým hlasem. „Jsou případy, kdy to lidem říkáme – aspoň některým. Těm, kteří to potřebují vědět. Například náš vlastní interní orgán pro uplatňování zákona je v pravidelném styku s Nikdyušskou městskou policií a s úřady ve všech sedmi sférách Svobodného státu. Někdy dokonce poskytujeme informace úřadu premiéra, a ten je dle svého uvážení sdělí veřejnosti. Ovšem to je, obecně řečeno, až poslední možnost.“

Morrigan polkla naprázdno a nevolky se znovu zeptala: „A proč?“

„Poněvadž když lidem řeknete, že jim něco hrozí, slečno Crowová, vzniká tím jiné, kolikrát ještě větší riziko. Lidé jsou nebezpeční, když jsou vystrašení. Na to nezapomínejte.“

Ta poslední slova pronesl radní Saga k celému sálu, a potvrdil je svým pověstným upřeným pohledem; pak přenechal pódium Holliday Wu, která pokračovala, jako kdyby k žádnému přerušení nedošlo.

„Jako obvykle musíme počítat s nevolí. Tomu se nemůžeme vyhnout. *Můžeme* se ale vyhnout tomu, že se nám lidé

budou plést do cesty, zraní se a všechno to zkazí.“ Holliday si založila paže a švihla ohonem přes rameno. „Máte nějaké návrhy?“

„Co kdybychom to udělali jako při poslední plůdkové sezóně?“ ozval se jeden ze studentů vyššího stupně. „Večer s ohňostroji? Všichni se dívali vzhůru, a ne dolů.“

Holliday krátce, ale rázně trhla hlavou. „Taky to vyděsilo nestvůry ve stokách, takže se schovaly hlouběji. Jestli chcete slyšet pravdu, byl to ten nejhluupější nápad, jaký jsme kdy měli – příliš hlučný a příliš nákladný.“ Tvářila se klidně, ale lehce zaťala zuby. Morrigan bylo jasné, že vzpomínka na ten neúspěch dosud nepřebolela. „Někdo jiný?“

Ze sálu zazněla celá řada nápadů, včetně přehlídky, vypnutí proudu v celém městě a řízeného tornáda, Holliday je však všechny rázně zamítla.

„No tak, lidi, právě jste mi vyjmenovali všechno, co jsme udělali v posledních čtyřech letech. Zkusme vymyslet něco *nového*.“

„Mohli bychom vyhlásit válku Druhé sféře!“

Holliday sjela sžíravým pohledem osobu, která to navrhla. Morrigan ani v nejmenším nepřekvapilo, že to byl ten nechutný Baz Charlton, patron Cadence.

„To je ale blbec,“ zašeptala vedle ní Cadence.

„A co potom?“ zeptala se ho chladně Holliday.

Baz pokrčil rameny. „Pak... bychom ji zase odvolali?“

Holliday zakoulela očima a znovu bedlivě obhlédla posluchačstvo. „Má někdo nápad, který by nevyvolal všeobecnou paniku?“

Na Shromaždišti zavládlo tiché šuškáni, jak lidem zřejmě došla pára. Nakonec zvedl ruku Jupiter a šuškáni okamžitě ustalo. Morrigan jako by téměř cítila, jak se sál naklání dopředu, aby uslyšel, co má na srdci kapitán Jupiter North.

„Co takhle Honba za poklady?“

„Honba za poklady,“ opakovala Holliday a zatvářila se zamyšleně. Poklepala si prstem na ústa. „To je nápad... Jak je to dávno od té poslední, dvanáct let?“

„Řekl bych, že čtrnáct,“ mínil Jupiter. „Na jaře sedmnáctého, ve věku básníků. Jeden vlak Divodráhy začal vnímat a držel ostatní vlaky v podzemí jako rukojmí. Vyžadovalo to mimořádné odvrácení pozornosti.“

Morrigan, Hawthorne a Cadence se na sebe podívali. Byl to velice *svérázný* pohled, v kterém se mísilo zmatení, hrůza, popuzení a smířenost. Ten typ pohledu, jaký si vyhrazujete pro speciální případy, jako když jste se právě dozvěděli, že vlaky mohou oživnout a držet jiné vlaky jako rukojmí, a že jste nevědomky vstoupili do organizace plné lidí, kteří se z nějakého důvodu rozhodli v takových věcech štourat, a vy po pravdě nemáte chuť se na tom podílet, ale budete se muset připojit, protože všichni ostatní do toho jdou také. Tenhle typ pohledu.

„Ministerstvo financí nám to nedovolí dělat příliš často – ze zjevných důvodů,“ dodal Jupiter. „Ale vždycky to zabere. Téměř zaručuje účast osmdesát pět až devadesát procent.“

Co byly ty „zjevné důvody“? uvažovala Morrigan. A co vůbec byla *Honba za poklady*?

„Patnáct procent nezúčastněných – nic, s čím bychom si nedokázali poradit,“ mávla rukou Holliday. „Budiž, Honba za poklady. Zní to slibně. Pojdme si to trochu promyslet.“

Pokračovali ještě hodinu a ze schůze se stala uvolněná porada strategického plánování, ve které si studenti i absolventi jak Světských, tak Tajných umění pinkali návrhy, výtky a nabídky pomoci. Morrigan měla pocit, že konečně vidí opravdovou Divinskou společnost v akci.

Dali dohromady zevrubný, spolehlivý plán, který měl odlákat pozornost všech obyvatel Nikdyuše od operace Šupinatá stoková nestvůra. Dokonce i Jednotka 919, s výjimkou Thaddey, měla sehrát menší úlohu... něco, co Morrigan příliš nechápala.

Občas měla dojem, že *všechno*, co se týká Společnosti, jsou zkoušky. Soutěžení. A právě když jste mysleli, že jste složili všechny, které mohou existovat, vynořila se další.

Být čestný. Být chytrý. Být statečný. Být loajální.

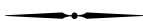
A teď tohle.

Být *užitečný*.

Uplynuly už dva roky od chvíle, co Jupiter Morrigan v tom ohledu varoval, když jí poprvé vysvětloval, co Divinská společnost svým členům poskytuje. Úctu, dobrodružství a slávu! Vyhrazená místa v Divodráze! Říkal tomu *jehlicová výsada*.

Společnost ovšem očekávala, že si tu výsadu nezasloužíte jenom jednou, nejen při přijímacích zkouškách, nýbrž *znovu a znovu, po celý zbytek svého života*.

Tenkrát o tom příliš neuvažovala. Ale byla pravda, že ji varoval.

Morrigan doufala, že si po schůzi promluví s Jupiterem, ten však byl pohroužený do rozhovoru s Holliday Wu a radním Sagou. Ještě chvílku byla jako na trní, zakrátko však ji i celou Jednotku 919 strhl proud lidí opouštějící Shromaždiště a pak už bylo příliš pozdě.

Nálada v Hrdonožkově domě byla slavnostní. Všude kolem bylo slyšet veselé, vzrušené rozhovory, jak skupinky nejmladších studentů probíraly své plány na vánoční prázdniny, Morrigan a její kamarádi však dlouho nepromluvili ani slovo. Byli v takovém rozpoložení, jako kdyby mezi ně někdo právě hodil ruční granát. Měli neurčitou představu, že Divinské společnosti jde o víc, než věděli – koneckonců, radní tu a tam utrousili nějakou narážku. Nicméně nikdo se slovem nezmínil, že Divomorové jsou zdrojem téměř všech jejich problémů a jádrem jejich práce. Jupiter rozhodně nic takového neřekl. Potřebovala si s ním o tom promluvit.

Morrigan věděla, že musí být první, kdo o tom začne, když však vkročili dveřmi Hrdonožkova domu do mrazivého vzduchu venku, uvítala je skupina starších studentů, kteří na ně očividně čekali.

„Tak teď už víš, proč všichni nenávidí Divomory,“ řekl chlapec z Jednotky 917, jako by jí ta slova bral přímo z úst. „Poněvadž po vás musíme věčně uklízet ten váš bordel.“

„Říkala jsem vám, že je nebezpečná!“ Povědomá dívka s mechově zelenými vlasy a nasupeným výrazem se vrhla k Morrigan a jakoby náhodou jí škrtla ocelovou házečí hvězdící o stehno.

Heloise Redchurchová byla jeden z Morriganiných absolutně nejméně oblíbených lidí na světě (a ten svět zahrnoval jak Baze Charltona, tak Dulcineu Dearbornovou, takže to už bylo co říci). Starší dívka svého času přiměla své kamarády, aby Morrigan přivázali ke stromu a pak jí vrhala na hlavu ocelové hvězdice, takže si Morrigan pomyslela, že by mohla být dokonce na prvním místě.

„Možná proto radní tvůj grif tak dlouho tajili,“ prohlásil chlapec. „Báli se, že se postaráme, aby ses zodpovídala za zločiny Ezry Squalla.“

Heloise se zlovlně usmála. „Možná že bychom měli.“

Morrigan cítila lehké brnění v konečcích prstů. Byla v pokušení přivolat divinu a dopřát Heloise něco, co by ji skutečně vyděsilo, ironií však bylo, že netušila, co by si s ní počala.

Nebezpečná, pomyslela si. To jistě.

Otevřela ústa, že něco řekne, ale Cadence ji předstihla.

„Ano, je nebezpečná.“ Hypnotizérka rozvážně vykročila. „Ovšem já také. Chcete si to zkusit?“

Morrigan to překvapilo, ale Heloise a ostatní starší studenti polekaně *nadskočili*; bylo jasné, že si vůbec nevšimli, že tam stojí i Cadence (což ostatně byl jeden z důvodů, proč byli hypnotizéři tak nebezpeční).

„Já také.“ Thaddea vystoupila vpřed, s rukama v bok. Morrigan musela potlačit zurčení ohromeného smíchu, které